

Genelev kadınları

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Bizim üniversite henüz yerleşkesine taşınmamış, Karaköy'deki binasında çalışıyordu. Sokağın 'altında' da 'üstünde' de birer genelev vardı. Üstteki Yüksekaldırım, alttaki Karaköy geneleviydi. Her gün sabah akşam Erdağ'la

onun önünden geçer, kapısından bakar ve kim bu kadınlar diye düşünürdük.

Şimdi onların kim olduğunu biliyoruz. Radikal İki'de Nazan Özcan'ın yazısından öğrendiğimize göre (21 Ocak 2001) Çapa Tıp Fakültesi, Psikiyatri Anabilim Dalı'nda Doç. Dr. İlhan Yargıç, meslektaşları Dr. Meltem Öcal ve Doç. Dr. Gökhan Arabal'la, Karaköy genelevinde çalışan 50 kadın üstünde bir araştırma yapmışlar. Sonda söyleyeceğimi başta söyleyeyim. Araştırmadan öğrendiğimize göre genelevde çalışan kadınların yüzde 20'si, oralara düşmelerine de yol açan çocukluk dönemi şiddet ve tacizlerinin bir sonucu olarak 'ağır', tekrar edeyim 'ağır çoğul yaşantılar hastası' ya da gene ağır şekilde 'çoğul kişiliğe yakın şiddette ruhsal bozukluklara sahip' bu kadınlar. Çoğul kişilik de insanın kendisine

fiziksel şiddet uygulayarak acı ve zarar verecek ölçüde ne yaptığını bilememesi, yaptıklarını daha sonra hatırlayamaması ve kim olduğunu dönem dönem unutması. Dehşet tablosu bu kadar değil...

Kadınların bir şekilde kendilerine zarar verenlerinin oranı yüzde 30 civarında (yüzde 20'si, hatırlatırım, 'ağır'dı), bu oranların 'normal' kadınlarda ne kadar olduğunu bulmak için kullanılan kontrol grubundaki (k.g.) kadınlarda bu oran yüzde 10; genelevde çalışan her 10 kadından birisi intihar etmeyi denemiş; yüzde 12'si bir psikiyatri kliniğine yatarak tedavi olmaya çalışmış. Bu kadınların yüzde 78'i sigara içiyor (k.g. yüzde 28), yüzde 50'si alkol kullanıyor, beş kadından birisi uyuşturucuyu hiç değilse bir kez denemiş.

Bu facianın nedeni olarak, yapılan araştırma çocukluk dönemi cinsel şiddet ve tacizlerini gösteriyor. Ürpertici sonuçlar var. Şunlara bakar mısınız?.. Kadınların yüzde 50'si çocuklukta dayak yiyerek (k.g. yüzde 12), yüzde 42'si kendilerine bakan kişiden ayrı büyümüş (k.g. yüzde 10), yüzde 64'ü aile içi şiddete maruz kalmış (k.g. yüzde 14), yüzde 20'si çocukluğunda cinsel tacize uğramış (k.g. yüzde 2). Tacizin yüzde 90'ı tecavüz olarak gerçekleşmiş, 16 yaşından sonra tacize uğrayanlar yüzde 38; ensestse yüzde 8 (k.g. yüzde 2). Meslekleri gereği bu

kadınların yüzde 68'i duygusal tacize maruz kalmakta; partnerleriyse yüzde 90 kadına duygusal taciz uyguluyor. Grubun yüzde 50'sinden fazlası uzun uzun dalma gibi trans yaşam gösteriyor. Bütün bunlar neyi belirtir? Meseleyi 'kader kurbanı' diye geçiştirmek herhalde mümkün değil. Kadınların yüzde 50'si bu işe kandırılarak başladığını belirtmiş. Bir çıkış yolu da bulamıyorlar. Bunları hadi deyip yaşadıkları hayatın dışına taşımak da araştırmacılara göre olanaksız. Çünkü, bu insanlar 'hasta'. Ellere verilen işi yapamayacak, toplumla bağ kuramayacak, sonunda dönüp dolaşip aynı yere dönecekler. Dolayısıyla çözüm aranacaksa eğer çok daha kapsamlı bir yaklaşımla olmalı, hele bizimki gibi geleneksel ahlakı varoluş nedeni seçmiş ülkelerde bu daha da gerekli. Bu kadınların sonunu daha yüzyıl başında Refik Halit, 'Yatık Emine'de yazmıştı...

Hepsi bu kadar mı? O da değil. Bu insanların yaşadığı vahşetin boyutunu sadece onlara bakarak anlamaya çalışmak beyhude çaba. Onun derecesini anlamanın bir yolu da bu araştırmanın taciz, şiddet söz konusu olduğunda 'normal kadın' düzeyinde ortaya koyduğu sonuçlar üstünde düşünmek.

Ne dediğimi anlamadıysanız, yazıyı parantezleriyle bir daha okuyun!